

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M. V.**, bývajúcej v B., zastúpenej Mgr. Igorom Schweighoferom, advokátom v Bratislave, Holíčska 28, proti žalovaným **1/ A. F.**, bývajúcej v B., **2/ P. F.**, bývajúcemu v B., **3/ T. G.**, bývajúcej v B., všetci zastúpení v dovolacom konaní JUDr. Jurajom Kuráňom CSc., advokátom v Bratislave, Kresánkova 8, **o vydanie bezdôvodného obohatenia**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp.zn. 9 C 125/2000, o dovolaní žalovaných 1/ až 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13. januára 2010 sp.zn. 15 Co 512/2008 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave z 10. marca 2010 sp.zn. 15 Co 512/2008

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaní 1/ až 3/ sú povinní zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania v sume 778,97 € k rukám JUDr. Igora Schweighofera, advokáta v Bratislave, do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom zo 17. júla 2008 č.k. 9 C 125/2000-276 zaviazal žalovaných 1/ a 2/ (pôvodne žalovaný 1/ Ing. M. F. zomrel dňa 10. februára 2014, t.j. v priebehu dovolacieho konania a na základe dedičského konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp.zn. D 154/2014, dedičmi po ňom, ako právni nástupcovia, sú žalovaní 1/ až 3/, keď pôvodne žalovaná 2/ vstúpila do konania ako žalovaná 1/), na zaplatenie sumy 5 245 520 Sk so 17,6 % úrokom z omeškania od 12. januára 1997 do zaplatenia. Žalobkyni priznal i náhradu trov konania vo výške 629 011,75 Sk, ktorú zaviazal zaplatiť žalovaných k rukám právneho zástupcu žalobkyne. V odôvodnení uviedol, po vykonanom dokazovaní mal preukázané, že žalobkyňa sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia na tom skutkovom základe, že bola výlučnou vlastníčkou

nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území B., zapísaných na LV č. X. ako parc. č. Z - ostatná plocha o výmere 924 m² parc. č. Y - ostatná plocha o výmere 5755 m², parc. č. X - ostatná plocha o výmere 8053 m², parc. č. V – ostatná plocha o výmere 2622 m². Tieto nehnuteľnosti boli odpredané spoločnosti RENOME, s.r.o. so sídlom v Bratislave – Záhorskej Bystrici, za kúpnu cenu 18.869.400,- Sk, a to na základe kúpnej zmluvy zo dňa 9. januára 1997. Žalobkyňa splnomocnila k odpredaju vyššie uvedených nehnuteľností pôvodne žalovaného 1/ za dohodnutú odmenu, ktorá mala predstavovať 10 % z ceny predaných nehnuteľností. Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že v zmysle čl. 3 predmetnej kúpnej zmluvy bola kúpna cena vyplatená jej uložením na vkladné knižky, a to na vkladnú knižku s heslom M.M. v sume 3.400.000,- Sk, na vkladnú knižku s heslom M.M. v sume 3.400.000,- Sk, na vkladnú knižku s heslom M.M. v sume 3.400.000,- Sk a na vkladnú knižku s heslom M.M. v sume 8.669.000,- Sk. Zo strany kupujúceho bola táto povinnosť splnená. Pôvodne žalovaný 1/ však odovzdal žalobkyni len 3 vkladné knižky s heslami M.M., M.M. a M.M.. Neskôr uhradil daň z prevodu nehnuteľnosti vo výške 1.536.940,- Sk. Súd mal ďalej za preukázané, že žalobkyňa až v marci v roku 2000 žiadala o vydanie predmetnej kúpnej zmluvy, avšak pôvodne žalovaný 1/ jej tvrdil, že zmluvu zlikvidoval ako nepotrebnú. Žalobkyňa neskôr navštívila bývalého štatutárneho zástupcu spoločnosti kupujúceho Ing. J. K., ktorý si na vec dobre pamätal a informoval ju o skutočnej kúpnej cene predmetnej nehnuteľnosti. Až v apríli v roku 2000 získala fotokópiu kúpnej zmluvy a daňového výmeru a dozvedela sa, že nehnuteľnosť bola predaná za vyššiu cenu, a že bola kúpna cena uložená ešte na vkladnej knižke M.M. v sume 8.669,400,- Sk a po odpočítaní dane vo výške 1.536.940,- Sk, 10 % provízie odporcu vo výške 1.886.940,- Sk, jej teda pôvodne žalovaný 1/ mal zaplatiť ešte žalovanú sumu 5.245.520,- Sk. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že nebolo možné prihliadnuť k vznesenej námietke premlčania zo strany pôvodne žalovaného 1/, pretože mal za to, že uplatnený nárok nie je premlčaný. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že pôvodne žalovaný 1/ vydal žalobkyni len tri vkladné knižky dňa 9. januára 1997. Ďalej skonštatoval, že navrhovateľka sa o tom, že kúpna cena za odpredaj jej pozemkov bola podstatne vyššia, ako jej odporca odovzdal, dozvedela v mesiaci apríl 1998. Konštatoval, že vtedy začala plynúť 10-ročná premlčacia doba, ktorá uplynula v apríli 2008. Návrh na začatie konania bol na súde podaný až dňa 29. septembra 2000, preto návrh žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčaný. Ďalej súd prvého stupňa konštatoval, že keďže finančný obnos 8.669.400,- Sk bol vnesený do spoločného majetku pôvodne žalovaného 1/ a jeho manželky (pôvodne žalovanej 2/), stal sa predmetom ich bezpodielového spoluvlastníctva, a preto boli

obaja žalovaní povinní sumu 8.669.00,- Sk, o ktorú sa bezdôvodne obohatili, žalobkyni vydať, keďže išlo o prípad majetkového prospechu získaného z nepoctivých zdrojov. Ďalej uviedol, že po odpočítaní dane z prevodu nehnuteľností vo výške 1.536.940, Sk, ktorú pôvodne žalovaný 1/ zaplatil a dojednanej 10 % provízie vo výške 1.886.940,- Sk, boli žalovaní povinní vydať navrhovateľke žalovanú sumu 5.245.520,- Sk. Súd priznal žalobkyni i úroky z omeškania za obdobie od 12. januára 1997 vo výške 17,6 %, pretože v uvedenom období bola diskontná sadzba NBS vo výške 8,8 %. Pokiaľ išlo o obranu pôvodne žalovaného 1/, že žalobkyňa mu ešte dlží nejaké peniaze, konštatoval, že pôvodne žalovaný 1/ žiadnym relevantným dôkazom nepreukázal, že má vôbec právo na nejaké plnenie od žalobkyne, nepreukázal žiadnu právnu povinnosť žalobkyne a pôvodne žalovaný 1/ neurobil započítací prejav ako obranu proti žalobe, ktorou žalobkyňa uplatnila svoju pohľadávku proti nemu, keď neboli splnené zákonné predpoklady pre započítanie.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 13. januára 2010 sp.zn. 15 Co 512/2008 spolu s opravným uznesením z 10. marca 2010 sp.zn. 15 Co 512/2008 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že zaviazal pôvodne žalovaného 1/ na povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 174 119,36 € so 17,6% úrokom z omeškania od 12. januára 1997 až do zaplatenia, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Voči pôvodne žalovanej 2/ žalobu zamietol. Pôvodne žalovaného 1/ zaviazal zaplatiť žalobkyni náhradu trov prvostupňového konania 20 879,36 Sk a náhradu trov odvolacieho konania 1 557,94 Sk rukám právneho zástupcu žalobkyne do troch dní, žalobkyňu zaviazal zaplatiť pôvodne žalovanej 2/ náhradu trov odvolacieho konania 2 776,02 € k rukám jej právneho zástupcu, náhradu trov prvostupňového konania žalovanej 2/ nepriznal. Odvolací súd uviedol, že pôvodne žalovaný 1/ získal majetkový prospech z nepoctivých zdrojov, t.j. konal v rozpore s dobrými mravmi a s úmyslom ukrátiť navrhovateľku, keď jej neodovzdal celú kúpnu cenu predanej nehnuteľnosti, preto aj neakceptoval námietky žalovaných vznesené v podanom odvolaní, že uplatnený nárok je premlčaný. Akceptoval však ich námietky, pokiaľ išlo o podanie žaloby voči pôvodne žalovanej 2/. Odvolací súd sa stotožnil s ich právnym názorom, že pôvodne žalovaná 2/ v danom prípade nebola v predmetnej veci pasívne legitimovaná, keďže nebola v právnom vzťahu so žalobkyňou. Bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, t.j. žalovaných účastníkov, bolo právoplatne zrušené rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 21. mája 1996 č.k. 18 C 46/1996-9, ktorý nadobudol právoplatnosť 4. júla 1996 a v čase, keď došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy na predaj predmetnej nehnuteľnosti, a k vyplateniu kúpnej ceny, už medzi žalovanými bezpodielové spoluvlastníctvo manželov neexistovalo. Vzhľadom

k vyššie uvedeným skutočnostiam odvolací súd zmenil s poukazom na § 220 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu voči pôvodne žalovanej 2/ zamietol a zaviazal pôvodne žalovaného 1/ na vydanie bezdôvodného obohatenia spolu s úrokom z omeškania, ktorý si žalobkyňa uplatnila oprávnene s poukazom na § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ išlo o ďalšie námietky, že podanie, ktoré urobili žalovaní pod názvom výpočet odmeny za práce od roku 1993 do roku 1999 (založené na č.l. 265 v spise) je podľa § 97 ods. 2 O.s.p. vzájomným návrhom, alebo podľa § 98 O.s.p. návrhom na započítanie, odvolací súd mal za to, že ani táto námietka nebola dôvodná, pretože zo žiadneho prejavu žalovaných nevyplývalo, že by tento výpočet odmeny uplatnili pred súdom prvého stupňa ako návrh na započítanie, alebo ako vzájomný návrh. Predmetným výpočtom iba dokumentovali nejaké pohľadávky vo vzťahu k žalobkyni, avšak nikdy takýto prejav zo strany žalovaných pred súdom prvého stupňa urobený nebol a neboli ani predložené listinné dôkazy o existencii týchto pohľadávok.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie pôvodne žalovaný 1/, ktorý namietal, že vydaniu napadnutého rozsudku predchádzalo konanie, ktoré je postihnuté vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a súčasne, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. V odôvodnení svojho mimoriadneho opravného prostriedku uviedol, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil vo vzájomnej súvislosti vykonané dôkazy v konaní a na základe týchto dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pri dôslednom a objektívnom porovnaní výpovedí účastníkov a svedkov nebolo možné nepostrehnúť zjavné rozpory v ich výpovediach, ako aj indície, ktoré nasvedčovali účelovému postupu žalobkyne proti žalovanému. Dovolateľ ďalej poukázal na neprávny právny záver odvolacieho súdu, ktorý zaujal ohľadom nepremlčania nároku, mal za to, že úmysel, ktorý by smeroval k bezdôvodnému obohateniu, nebol zo strany žalovaného preukázaný, a preto mal súd vychádzať z dvojročnej subjektívnej lehoty premlčania na vydanie údajného bezdôvodného obohatenia, ktorá uplynula 9. januára 1999, t.j. viac ako rok a pol pred podaním žaloby na súd. Potom, ako vo svojom mimoriadnom opravnom prostriedku zopakoval podrobne celý skutkový stav vo veci, žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho i prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvého stupňa.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že žiada dovolanie zamietnuť z dôvodu, že v konaní neexistujú žiadne vady, pre ktoré by bolo možné právoplatné

rozhodnutie súdu zrušiť, poukázala na svoje vyjadrenia k opakovane vzneseným námietkam zo strany žalovaného. Súčasne si uplatnila i náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), v predmetnej veci konal s právnymi nástupcami pôvodného dovolateľa, skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Pokiaľ ide o podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, sú uvedené v ustanovení § 238 O.s.p. V zmysle tohto ustanovenia platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je dovolanie prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Dovolanie naopak nie je prípustné vo veciach upravených zákonom o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov okrem rozsudku o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení otcovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení (§ 238 ods. 4 O.s.p.) ani vo veciach,

v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy (§ 238 ods. 5 O.s.p.).

V predmetnej veci odvolací súd síce vo výroku rozhodnutia uviedol, že „mení“ rozsudok súdu prvého stupňa, avšak na celý žalobou uplatnený nárok zaviazal pôvodne žalovaného 1/ (ďalej len dovolateľa), keď výrok rozsudku súdu prvého stupňa na celý uplatnený nárok zaväzoval dovolateľa a pôvodne žalovanú 2/. Prípustnosť dovolania proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu je založená na zásade diformity, t.j. na rozdielnosti rozsudku odvolacieho súdu s rozsudkom súdu prvého stupňa. O rozdielnosť rozsudkov ide vtedy, ak boli okolnosti, ktoré sú významné pre rozhodnutie vo veci, oboma súdmi posúdené rozdielne a práva a povinnosti stanovené účastníkom konaniu sú podľa záverov týchto rozsudkov odlišné, teda rozdielne konštituuju alebo deklarujú práva a povinnosti v právnych vzťahov účastníkov konania. Za rozdielnosť sa nepovažuje odlišné právne posúdenie veci súdmi, ak nemalo vplyv na obsah práv a povinností účastníkov konania. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania nie je podstatné, či odvolací súd rozhodol podľa § 219 O.s.p. alebo či postupoval podľa ustanovenia § 220 O.s.p. a nie je významným ani formulácia výroku rozsudku odvolacím súdom. Rozhodujúcim hľadiskom je vždy obsahový vzťah rozsudkov súdov oboch stupňov v tom, ako posúdili práva a povinnosti v právnych vzťahoch účastníkov konania a teda či právny vzťah bol rozsudkom odvolacieho súdu upravený odlišne ako v rozsudku súdu prvého stupňa. Ak ide o zhodné rozsudky súdov oboch stupňov, pokiaľ ide o vymedzenie práv a povinností účastníkov, i keď rozsudok odvolacieho súdu je označený ako zmeňujúci, prípustnosť dovolania sa neposudzuje podľa § 238 ods. 1 O.s.p. ale podľa § 238 ods. 3 O.s.p., upravujúceho prípustnosť dovolania proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu.

Vzhľadom k uvedenému dovolací súd dospel k záveru, že vo vzťahu k dovolateľovi nejde o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale o rozsudok, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdený a keďže nevykazuje znaky ani jedného z rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len

na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku (§ 238 O.s.p.), ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Dovolateľ procesné vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až f /O.s.p. nenamietal a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení vyvodit' nemožno.

Ak dovolateľ namietal vadu konania, ktorá mala mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a v tomto smere spochybnil správnosť skutkových zistení súdov a z nich vyvedených skutkových záverov, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p. Dovolateľom tvrdená neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne viesť k tzv. inej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vadu takej povahy ale možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v danej veci nejde). Sama tzv. iná vada prípustnosť dovolania nezakladá.

Dovolateľ odôvodňuje dovolanie aj tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu

aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní žalobkyňa bola úspešná a vzniklo jej právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej priznal náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcej v odmene za jeden úkon právnej pomoci, a to podanie písomného vyjadrenia k dovolaniu v sume 778,97 €, ktorú zaviazal zaplatiť žalovaným 1/ až3/ k rukám jej právneho zástupcu do troch dní.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. februára 2015

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová